

HARLEQUIN®

010
JUUNI

INTRIIG

JESSICA ANDERSEN

TRILLER

KAKSIK-
MÄRKLAUD

Esimene peatükk

Sydney Westlake läks liikvele pool tundi enne valve vahetust, kui Rocky Cliffi saarel asuvat hoonetekogumit valvavate relvastatud meeste valvsus oli kõige väiksem.

Vähemalt lootis ta, et see nii on.

Tiberius oli selleks liiga tark, et nii olulises asjas kui turvalisus kellavärgi täpsusega režiimi kehtestada, seejärel töötasid härrastemaja ja selle ümbrust valvavad relvastatud üksused pealtnäha juhuslikke vahetusi tehes. Pärast ühtteist saarel veedetud kuud – kolm neist vangina – oli Sydney hakanud selles juhuslikkuses teatavat korrapära nägema.

Täna toimisid valvurid vastavalt päevakorrale C, nagu naine selle enda jaoks nimetanud oli, mis tähendas, et valvepostil, mis asus täpselt tema eluruumide ja paadisilla vahel, toimub vahetus kell 1.40 öösel. Kui kõik hästi läheb.

„Sa saad sellega hakkama,“ ütles ta endale. „Sa pead seda tegema. Celeste'i pärast.“ Õe nimi oli saanud talle justkui mantraks, millekski, millest kinni hoida, kui ta vaprus vankuma löi.

Kõigepealt oli Sydney endale sisendanud, et jäädes Massachusettsi ranniku lähedal asuvale saarele Tiberiuse heaks tööle, aitab ta oma haiget kaksikõde. Ta oli püüdnud leida ravi õde vaevavale salakavalale geneetilisele haigusele, mis Celeste'i aeglaselt hääbuma sundis. Häbitult suur tasu,

mis töö eest naise *offshore* arvele kanti, oli olnud lisameelituseks, kuna see lasi Celeste'il elada koos isikliku põetajaga ning jääda nende viktoriaanlikku majja Marylandis, mis oli ümber ehitatud ratastoolile sobivaks. Kui Tiberius oli Sydneyga esimest korda oma varifirma Tiberius Corpi kaudu ühendust võtnud, oli see kõik paistnud kui jumala õnnistus.

Aga nüüd oli ta targem. Tiberius polnud ei filantroop ega ka mitte visionäär. Ta oli koletis, sotsiopaat, enda väitel ärimees, kes tahtis oma leiutise abil kohutavaid asju korda saata. Või pigem müüa seda teistele kurjategijatele, kes kasutaksid seda kui suitsukatet, peites oma tõelist isikut, tehes katte varjus jumal teab mida.

Ta pidi püüdma seda iga hinna eest takistada.

Lootes, et närvid teda alt ei vea, läks ta läbi kõrgtehnoloogialabori, mille Tiberius oli tellinud ja tema täpsete juhiste järgi sisustada lasknud. Kui naine oli esmakordselt seda hiiglaslikku, biotehnoloogia viimase sõna järgi varustusega sisustatud ruumi näinud, oli see tundunud talle paradiisina. Nüüd oli see muutunud vanglaks.

Istudes poole tosina üksteisega ühendatud arvuti ees, millest igauks kontrollis mõnd suurtest masinatest ja analüüsis sisestatud andmeid, püüdis Sydney oma teadvuses blokeerida turvakaameraid, mis katsid kogu hiiglasliku ruumi ja mitte mõelda meestele, kes kahtlemata jälgisid tema kujutist ekraanil.

Ta oli ettevalmistustöö hästi teinud. Valvurid olid juba harjunud, et ta saabub laborisse tagasi õhtul kella kümne paiku ja töötab umbes kella üheni öösel. Kui kõik hästi

läheb, siis ainus, mida ta jälgijad praegu nägid, oli see, kuidas nende taltsas laborirott laseb masinast välja viimast tulemustelehte ja seejärel suured masinad ööseks välja lülitab.

Tegelikult aga installeeris ta kahte programmi, mis tal oli õnnestunud salaja saarele toimetada. Üks oli arvutite lukustamise programm, mida polnud võimalik lahti murda ja mis pidi seiskama labori kõik arvutid ja masinad, kuni sisestatakse salasõna. Teine programm lülitab viie minuti pärast välja kõik Rocky Cliffi saare arvuti-võrku ühendatud arvutid – kaasa arvatud need, mis vastutavad elektrivarustuse ja turvasüsteemide eest – ja jäävad siis ooteasendisse ning seejärel pole mitte kellelgi teisel peale programmeerija enda võimalik masinatega midagi ette võtta.

Celeste oli sellise süsteemi sisse viinud just enne seda, kui ta haigeks jäi – tema oli nii-öelda tehnofriik, Sydney bioveidrik. Nad tavatsesid naljatada, et kokku moodustavad nad nohikust superkangelase.

Nüüd pidi selguma, kas need programmid ka töötavad.

„Noh, lapsukesed, laske käia!” Niipea kui Sydney oli programmid võrku söötnud, lülitas ta labori arvuti välja. Kümne minuti pärast peaks tuled kustuma. Ja järgmisel korral, kui keegi need sisse lülitab, peaks ekraanile ilmuma tekst, mis nõuab salasõna.

Kui ta Rocky Cliffi saarelt minema pääseks, võiks ta salasõna kasutada vahetuskaubana, et ennast ja Celeste'i nii kaua elus hoida, kuni nad jõuaksid oma pangaarved

tühjaks teha ja kaduda. Siis ja alles siis võtaks ta ühendust ametivõimudega ja räägiks neile Tiberiuse plaanidest.

Kui ta põgenemiskatsel surma saaks, jääks ainult üle loota, et Tiberius või tema tehnoeksperdid prooviks järjest kolme vale salasõna, mille peale rikuks uss iga väiksemagi andmetükikese ja põletaks arvutid läbi.

Aga kui ta ellu jääks ja kätte saadaks...

See mõte pani Sydney värisema. Ta oli näinud, mis juhtub nendega, kes Tiberiusele vastu hakkavad. Kujutus sellest, mida ta oli teinud Jenny Mariega, pehme südamega kokaga, kui too oli tabatud salaja Sydney ja Celeste'i vahelisi meile lugemas, oli jäädvustatud Sydney võrkkestale kuni tema elu lõpuni. Kahjuks võis see päev tema jaoks saabuda palju varem, kui ta arvanud oli, sest peale Tiberiusele vastuhakkamise tal praegu teisi võimalusi polnud. Ta ei saanud lasta mehel oma teaduslikku avastust kasutada viisil, kuidas too tahtis. Tal tuli mees peatada. Ja see tähendas, et tegutseda tuli kas nüüd või mitte iialgi.

Sydney käed värisesid, kui ta oma laborikitlit õhulüüsi tüüpi koridori lähedal nagisse riputas. See oli akendeta labori ainus väljapääs. Avanud esimese rõhu all oleva ukse, vajutas ta sisetelefoni nupule teise kõrval. „Palun välja.”

Ta oli juba ammu õppinud valvuritega lobajuttu mitte ajama – see muutis nad ainult kahtlustavaks. Viimasel ajal jäi tema kindlaks oma rutiinile ja nemad jäid kindlaks omale, pisut kaheldes, kas ta neid mitte ei jälgi ja põgenemisvõimalust ei oota. Aga vahest olid nad teda kogu aeg

kahtlustanud ja tema plaan on hukule määratud juba enne, kui ta alustada saab.

Uks avanes klõpsatusega. Kui see automaatselt lahti paiskus, hoidis Sydney hinge kinni, aga nähes, et koridor on tühi, hingas ta kergendatult. Kui nad oleks talle turvameeskonna järele saanud, oleks ta pidanud oma plaanist loobuma, aga relvastatud saatjaid tuli seda harvem ette, mida korralikumalt ta iga nädala ja kuu möödudes käitus ning teeskles Tiberiusega koostööd tegevat ja tema hullu plaaniga nõustuvat.

Sundides ennast rahulikult hingama, astus ta koridori ja suundus oma eluruumide poole, püüdes jätta muljet, nagu suudaks ta mõelda vaid mõnele tunnile unele, mis talle ette oli nähtud. Kui ta jõudis halli värvi tundemärkideta ukseni, mis viis tema kahetoalisse elupaika, vajutas ta järgmist sisetelefoni nuppu. „Palun sisse.”

Uks klõpsatas ja avanes, aga selle asemel, et kohe siseneda, küünitas Sydney ümber nurga ja kohmitses otsida peenikest traati, mille ta varem samal päeval oli seinapaneelile paigaldanud, kasutades ära aega, kui ta „kogemata” oli varjanud oma elutoa ainsa kaamera vaatevälja, sellele käterätiku riputades. Selleks ajaks, kui üks turvameestest luba küsimata tema eluruumidesse sisenes, et kaameralt solvav ese eemaldada ja nuriseda tema pideva lohakuse pärast – millega ta oli oma valvureid viimaste kuude jooksul tasapisi harjutanud – , oli ta teinud kõik, mis vaja, et vooluring katkestada.

Peenike traat jooksis peidetuna simsi kohalt väikese vidinani, mille ta oli laborist näpatud tükkidest ise kokku

pannud, kasutades diagrammi, mille Celeste talle Jenny Marie kaudu saatnud oli. Järsk sikutus peaks moodustama ukse kõrval seinal paikneva kahe peamise voolujuhtme vahel silla ning tekitama lühiühenduse, mis ei anna Tiberiuse inseneridele mingit alust kahtlustada, kust elektrikatkestus on alguse saanud.

Vähemalt pidi see teoreetiliselt nii olema.

„Siin ei juhtu midagi,“ sosistas ta südame pekseldes. Ta kontrollis kella. Üheksa minutit ja viiskümmend viis sekundit tagasi oli ta surmava programmi arvutisse sөөtnud. Viiskümmend kuus. Viiskümmend seitse. Kui uks hakkas hääletu mehhanismi abil sulguma, tõmbas ta järsu nõksatusega traati ja hüppas tagasi. Kostis sisinat ja tema toas sähvatas pimestav valgus. Kaks sekundit hiljem kustusid koridoris tuled, jättes naise täielikku pimedusse.

Sydney ei mõelnud. Vaid jooksis.

Ta kuulis summutatud hüüdeid ja sammumüdinat, kui ta mööda koridori sөөstis ja lõi lahti selle lõpus oleva ukse, mille luku ta samal päeval ära oli rikkunud.

Ta oli väljas!